

...με γεύση Σαντορίνης. Η άγνωστη παράδοση ενός πασίγνωστου νησιού (Δημήτρης Μαντζούρης, Συνεργάτης ΚΕΠΕΜ)

/ [Πεμπτούσια](#)

Είναι Νοέμβριος του 2015. Ετοιμάζουμε στο ΚΕΠΕΜ την έκδοση διπλού δίσκου με τραγούδια και σκοπούς από τις Κυκλάδες για τη σειρά «Μουσικές του Ελληνισμού». Επανεκδοση των κομματιών από τα βινύλια της δεκαετίας του '70 του Σίμωνα Καρά (Αμοργός, Κύθνος, Σίφνος) και επιπλέον έκδοση αντιπροσωπευτικών κομματιών από Τζια, Σίκινο, Σέριφο, Κίμωλο, Σαντορίνη, Νάξο, Πάρο, Τήνο, Μύκονο και Άνδρο από το αρχείο του δασκάλου. Όπως σε κάθε έκδοση, αναζητούμε φωτογραφικό υλικό από τοπικούς συλλόγους και οικογένειες οργανοπαικτών. Στη Σαντορίνη ερχόμαστε σε επαφή με τον Κυριάκο Πρέκα, λαουτιέρη και ψαρά, τέταρτη γενιά μουσικών της περίφημης οικογένειας των «Φαρισαίων», γυιο του Αντώνη Πρέκα-Φαρισαίου, σημαντικού βιολιστή της Σαντορίνης. Είπαμε πολλά από τηλέφωνα, μα έπρεπε να ακούσει και το αρχείο.

Παραμονές Πρωτοχρονιάς χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Φαρισαίος είναι εδώ. Πρέπει

οπωσδήποτε να βρεθούμε, κι έτσι, παρά τον φόρτο των ημερών, βρισκόμαστε στις 30 Δεκεμβρίου στη σχολή. Τρεις ώρες μείναμε μαζί κι ήταν μια βόλτα γιορτινή άλλου τύπου. Μια βόλτα στις κάναβες της Σαντορίνης, στους χορούς, στις μουσικές, στα γλέντια, στους γάμους, στα χοροστάσια του νησιού. Κι όπως πάντα συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, δε μείναμε δυσαρεστημένοι.

Η Σαντορίνη είναι τόπος πασίγνωστος. Μα ποιος ξέρει κάτι μέχρι σήμερα για την παράδοσή της; Σαν να γεννήθηκε τούτο το νησί για να φιλοξενήσει απλώς τα πλήθη των τουριστών που καταφτάνουν για να θαυμάσουν τη φυσική του ομορφιά. Κι αυτό ήταν το πιο γοητευτικό· ο Φαρισαίος μας αποκάλυψε το άλλο πρόσωπο της Σαντορίνης, εκείνο το κρυμμένο. Μας είπε για τους χορούς, όπου οι ξενοχωρίτες είχαν πάντα προτεραιότητα, για τους γάμους μέσα στις κάναβες, για τους συμπεθέρους που θα χόρευαν στο τέλος του γάμου, ενώ σήμερα χορεύουν στην αρχή για να τους πάρει η κάμερα, για τα γλέντια στα καφενεία, τα οποία κατέληγαν μεσονυχτίς στα σπίτια των γλεντιστάδων, όπου η νοικοκυρά έσφαζε επιτόπου κουνέλι ή κόκκορα για την παρέα. Μας είπε πολλά.

Κι έμοιασε ανακάλυψη –κι ήταν άλλωστε– το αυτονόητο· ένα Κυκλαδονήσι με την ιδιαίτερη τοπική του παράδοση και το δικό του μουσικοχορευτικό χρώμα. Κι έγινε η συνάντηση αυτή μια περιδιάβαση στην άλλη Σαντορίνη, εκείνη που λίγοι ίσως υποψιάζονται ότι υπάρχει, πέρα από τα φώτα του τουρισμού και τον πολιτισμό των σουβενίρ.

Έτσι μας τά 'φερε, λοιπόν, η καλή μας τύχη φέτος· το γύρισμα της χρονιάς να έχει γεύση Σαντορίνης.

%makaoaearvwaghja%